

3η Κυριακή Λουκᾶ
(Λκ. 7, 11 – 16)

8 Ὀκτωβρίου 2017

«...ἐπεσκέψατο ὁ θεός τόν λαόν αὐτοῦ»

Τραγικό τό σκηνικό τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περι-
κοπῆς. Μία χαροκαμένη μητέρα ὀδηγεῖ τό μονάκριβο
παιδί της στήν τελευταία του κατοικία. Λόγια δέν
βρίσκονται νά περιγράψουν τόν πόνο της. Βουβός ὁ λαός
στέκει στό πλευρό της. Κοντά της, ὅμως, ἔρχεται ὁ λυτρωτής
τοῦ πόνου καί νικητής τοῦ θανάτου, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς
Χριστός. Μ' ἓνα Του λόγο τῆς δίνει καί πάλι τή χαρά. Μ'
ἓνα Του πρόσταγμα ἀνασταίνει τόν υἱό της καί τόν παρα-
δίδει ὀλοζώντανο στήν ἀγάπη της. Ὁ λαός σάν τό χορό ἑνός
ἀρχαιοελληνικοῦ δράματος ὀδηγεῖται μ' ἓνα στόμα στό συ-
μπέρασμα: «ἐπεσκέψατο ὁ θεός τόν λαόν αὐτοῦ».

Αὐτό τό «ἐπεσκέψατο» κρύβει χίλια νοήματα, κρύβει ἓνα
μοναδικό στήν ἱστορία τοῦ σύμπαντος μεγαλεῖο. «Ἐπεσκέ-
ψατο ὁ θεός τόν λαόν αὐτοῦ» σημαίνει κατ' ἀρχήν ὅτι ὁ Δη-
μιουργός τοῦ κόσμου γεφύρωσε τό χάσμα μεταξύ κτιστοῦ
καί ἀκτίστου. Οἱ ἄνθρωποι στή ζωή τους βάζουν πολλές
διακρίσεις. Χωρίζονται σέ πλούσιους καί φτωχούς, σέ ἐπι-
φανεῖς καί ἄσημους, σέ μορφωμένους καί ἀγράμματους, σέ

ένάρετους και άμαρτωλούς. Πολλές φορές βάζουν μεταξύ τους διακρίσεις μέ βάση τίς πολιτικές τους πεποιθήσεις ή μέ βάση τό χρώμα τοῦ δέρματός τους ή μέ βάση τή φυλή τῆς καταγωγῆς τους. Κάθε διάκριση στό ανθρώπινο επίπεδο εἶναι κάτι άνόητο. Ὅλοι εἴμαστε κάτω άπό τόν ἴδιο παρανομαστή. Ὅλοι εἴμαστε δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι εἴμαστε παιδιά τοῦ ἴδιου Πατέρα. Ὅλοι εἴμαστε πεπερασμένοι, πρόσκαιροι, ἐφήμεροι και μηδαμινοί. Ἡ μόνη πραγματική διαφορά πού ὑπάρχει εἶναι ἡ διαφορά μας μέ τό Θεό. Ἡ διαφορά κτιστοῦ και άκτιστου. Ἐμεῖς εἴμαστε κτιστοί, Ἐκεῖνος εἶναι ὁ άκτιστος. Ὅταν τό χωνέψουμε αὐτό, θά πάψουμε νά βλέπουμε τόν κάθε συνάνθρωπό μας άπό διαφορετική ὀπτική γωνία. Ὁ Θεός μέ τό «ἐπεσκέψατο» τῆς σημερινῆς περικοπῆς γεφυρώνει άκόμη και αὐτή τή διαφορά. Ὁ Ἄκτιστος κτίζεται, ὁ Ἀχώρητος χωρεῖται, ὁ Ἀναφῆς ψηλαφεῖται, ὁ Ἄχρονος εἰσέρχεται στό χρόνο, γιά νά μᾶς ἐπισκεφθεῖ.

Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ στόν άνθρωπο μόνον άγαθό μπορεί νά γεμίσει τή ζωή του. Ἐπισκέπτεται τόν άνθρωπο ὁ Θεός και τοῦ χαρίζει άθανασία, κάθαρση, και γνώση. Ἄθανασία, διότι ὁ ἴδιος ὁ Λυτρωτής γίνεται πρωτότοκος τῶν νεκρῶν. Καταστρέφει τά δεσμά τοῦ θανάτου και άνοίγει τό δρόμο τῆς αναστάσεως γιά τούς θνητούς, μέ τή δική Του άνάσταση. Ὅπως ἐκεῖνος αναστήθηκε, ἔτσι και ὅλοι μας θά αναστηθοῦμε, γιά νά ζήσουμε στή χαρά Του γιά πάντα.

Κάθαρση, διότι μέ τήν ἐπίσκεψή Του στήν ανθρώπινη φύση μας τήν ξεσκονίζει άπό τή στάχτη τῆς άμαρτίας. Φοράει τή φύση μας καθαρή χωρίς ρύπο ή ρυτίδα ή κάτι άλλο άρνητικό. Μετά τήν ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο ὁ άνθρω-

πος μπορεί νά καθαρίσει τήν ὑπαρξή του, διότι πρότυπό του πλέον εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς. Ἡ ἀνθρώπινη φύση ἐλευθερώνεται ἀπό τήν κατάσταση τοῦ κακοῦ, ὅταν ὁ Θεός τήν κάνει ἔνδυμά Του.

Γνώση, διότι πρίν ἀπό τήν ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο ὁ ἄνθρωπος ἦταν καταδικασμένος νά τρέχει στά μονοπάτια τῆς ἀγνωσίας καί τῆς πλάνης. Τό ψεῦδος εἶναι ὁ πρῶτος καρπός κάθε ἀνθρώπινης προσπάθειας γιά γνώση. Ἡ ἀλήθεια ἦταν κάτι ἄγνωστο, κάτι ἀπιαστο. Ὁ ἄνθρωπος θεοποίησε τά κτίσματα, λάτρεψε τά μάρμαρα, τίς πέτρες καί τά εἰδῶλα καί ὑποτάχθηκε στά ἀνομολόγητα πάθη τῶν ἀμέτρητων θεῶν του. Μέ τήν ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο ἐλευθερώνεται ἀπό τήν ἄγνοια, γνωρίζει τήν ἀλήθεια τῆς ἀγάπης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς χαρᾶς. Τό πνεῦμα του ζωηρό καί χαρούμενο τρέχει στούς δρόμους τῆς ἐπιστήμης, γιά νά γνωρίσει τήν κτίση, ὄχι ὅμως γιά νά τή λατρεύσει, ἀλλά γιά νά θαυμάσει μέσα της τήν παρουσία καί τίς ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ.

«Ἐπεσκέψατο ὁ Θεός τόν λαόν αὐτοῦ». Μᾶς ἐπισκέπτεται καί σήμερα ὁ Θεός. Ποτέ δέν ἄφησε ὁ Κύριος τό λαό Του ὀρφανό. Μᾶς ἐπισκέπτεται μέ τά μυστήριά Του. Χαρίζει καί σέ μᾶς ἀνάσταση, κάθαρση καί γνώση. Ἄς τά δεχόμαστε μέ εὐγνωμοσύνη αὐτά τά δῶρα Του. Στή δική Του ἐπίσκεψη ἄς Τοῦ ἀφιερώνουμε τήν ὑπαρξή μας, γιά νά τήν παίρνει στά χέρια Του καί νά τήν ὀδηγεῖ στή σωτηρία.

Ἀμήν.